

og altsaa ikke taler nærmere om, hvilke disse Regler skulle være angaaende Ansvar for Domstolene, men for saa vidt overlader til den senere Lovgivning at ordne dette. Ansvar, som man maatte anse for rigtig, saa er der dog en vis Retning, i hvilken Grundloven indeholder et bestemt Forbud imod, at Presseloven maa gaa. Hvor meget end Grundloven ellers overlader til senere Bestemmelser angaaende Presseforholdene, saa er der dog en Sidskrænkning, som Grundloven fremhæver, en Ting, som Grundloven siger, at Presselovene og andre Love ikke maa indeholde, og det er som bekendt, det, der siges i det sidste Stykke af § 86, hvor det hedder, at Censur og andre forebyggende Forholdsregler kunne indskrænke paa, og indføres. Grundloven indskrænker sig altsaa ikke til at tale alene om Censur, men den nævner i Almindelighed, at heller ikke andre forebyggende Forholdsregler nogen- sinde maa indføres gennem Lovgivningen. Grundloven indskrænker sig ikke til at sige forebyggende Forholdsregler af en vis Art, en vis Bestaffenhed eller en vis Strengthed, nei, Grundloven siger ganske i Almindelighed, at andre forebyggende Forholdsregler overhovedet ingen- sinde paa ny maa indføres. Naar man nu altsaa her har for sig et Lovforslag, om hvilket det ikke alene af den høitærede Justitsminister, men jeg tør sige af Alle, der endnu have havt Ordet, for saa vidt de have bestjæftiget sig med dette Spørgsmaal, er erkjendt, at det gaar ud paa forebyggende Forholdsregler, ser jeg ikke bedre, end at det er af et saadant Indhold, at det hviler paa en saadan Basis, at det ifølge Grundlovens § 86, sidste Punktum, ikke er tilstedeligt at indføre saadanne Forholdsregler i Lovgivningen. Jeg behøver derfor ikke at tale om, at det, som Lovforslagets § 2 foreslaar, er en forebyggende Foranstaltning af en meget intensiv Bestaffenhed, thi da der her er Tale om at skjønne over, hvilken Hensigt Trediemænd kan have havt, ville Boghandlerne, for ikke at tale om Kolportørerne, indenfor en meget vid Grændse ikke kunne vide sig sikre, undtagen naar de henvende sig til den høieste Anklagemagt, hvad den ærede Justitsminister ogsaa i Dag har betonet, at han er, undtagen altsaa, at de henvende sig med en Forespørgsel til den ærede Justitsminister om,

hvorvidt det ene eller det andet Skrift kan passere eller ikke. Dette bliver den Fremgangsmaade, som det ikke kan undgaa, at de vedkommende Boghandlere for at vide sig sikre maa blive nødt til ved Forholdenes Bestaffenhed at følge, som de ligesom maa blive tvungne ind paa. Men jeg gjentager, at man ikke behøve at betone, at de forebyggende Foranstaltninger, som tilfuges ved det foreliggende Lovforslag, ere af en saa streng og intensiv Bestaffenhed, som de virkelig ere, thi forebyggende Forholdsregler, af hvilken Bestaffenhed de end maatte være, ere overhovedet forbudte, de kunne ikke indføres i Lovgivningen ifølge sidste Punktum af Grundlovens § 86. Efter den Opfattelse, som jeg saaledes har af det foreliggende Lovforslag og da navnlig af jammes Kjerne, at det ikke er tilladt ifølge Grundloven overhovedet at gaa til saadanne Foranstaltninger, som her ere tilfugede, selv om man i en eller anden Retning maatte forandre det, vil det kunne forstaaes, at jeg ikke mener, at kunne give min Stemme til en videre Behandling af dette Lovforslag. Jeg kan jo forstaa, at den ærede Formand ikke har set paa Lovforslaget med de samme Dine som jeg, thi ellers var det slet ikke blevet forelagt her, men saadan er nu min Opfattelse, og der er altsaa i og for sig tilstrækkelig Grund for mig til ikke at kunne give min Stemme til, at dette Lovforslag gaar videre. Jeg agter at stemme mod dets Overgang til 2den Behandling.

Svarp: Jeg tror, at denne Sag paa en meget naturlig Maade nærmer sig sin Afslutning, idet det synes mig, at der ikke er Mere tilbage af Forslaget end selve Bapiret, som nogle ærede Medlemmer ønske at nedlægge i et Udvalg. Navnlig synes det mig tilfredsstillende, at den ærede Justitsminister saa stærkt har erkjendt, hvad man sandelig ikke skulde tro, naar man læser Lovforslaget igjennem, at det ingenlunde har været hans Hensigt at udvide den Forbrydelses Omraade, som vi her have med at gjøre. Men naar det ikke er den ærede Justitsministers Hensigt, tror jeg, at vi gjøre selve Ministeren en Tjeneste ved at forkaste Lovforslaget, thi ellers komme vi meget let til at virke imod hans Hensigt. Jeg tror nemlig, at hvis vi vedtage dette Lovforslag, gaar det